

ikke desto mindre har indladt sig paa Opgaven, saa har det selvfølgelig været i god Tro, og for at bidrage Sit til at bringe denne Sag til en heldig Løsning. Det maa jo nemlig erindres, at det Lovforslag, hvorefter vi nu tale, kom ind i denne Sal fra Regjeringens Side i den Skikkelse, at det kun tilfattede at indføre visse Kontrolbestemmelser med Udlandinge, medens det derimod ophævede de bestaaende Kontrolbestemmelser med Indlandinge. Det fremgik nu, saa vidt jeg skjønner, klart allerede af den 1ste Behandling af denne Sag, at dette ikke var stemmende med Majoritetens Ønske. Det forekommer mig, at det af de Udtalelser, som faldt, klart fremgik, at Pluraliteten i denne Sal ikke vilde opgive de med Hensyn til Indlandinge bestaaende Kontrolbestemmelser. Dette fremgik fremdeles klart af den Maade, hvorpaa Udvalget blev sammensat, idet Flertallet af Udvalget blev saadanne Medlemmer, som under 1ste Behandling mere eller mindre tydeligt havde erklæret sig for Tilhængere af den Anskuelse, at man ikke burde opgive Kontrolbestemmelserne med Indlandinge, og det har endelig ogsaa lagt sig for Dagen ved de Afstemninger, som fandt Sted ved 2den Behandling. Nu er det ganske vist, at det altid er en mislig Sag for et Udvalg, og at det overhovedet er en mislig Sag for Andre end for Regjeringen selv at give Lov paa et Gebet, der staar som nyt for Forsamlingen, og det gjør jo dette Gebet. Det er derfor muligt, at Udvalget burde have indskrænket sig til at udtage de Bestemmelser af Loven, hvorved man ophævede de tidligere Kontrolbestemmelser for Indlandinges Vedkommende, og til overhovedet at give Loven en saadan Skikkelse, at den klarlig kun vedkom Udlandinge; men vi troede den Gang, at der gennem Forhandling med Justitsministeren mulig kunde komme et positivt Resultat frem, saa at man ikke blot kunde naae det Maal, som ganske sikkert forekom os at være Majoritetens her, nemlig at man ikke vilde af med det, som man har til Beshjæmelse imod omstrefende Indlandinge, men at man ønskede Noget, der kunde være bedre og hensigtsmæssigere i den Henseende, og som man mulig kunde forene sig om. Dette Haab synes jo ganske vist mere og mere at glippe, og naar vi skride til Afstemning, kan det derfor hænde, at Spørgsmaalet egentlig vil komme til at ligge for i den Form, at de, der ikke ville opgive Kontrolbestemmelserne med Indlandinge, maa slutte sig sammen herom, og at det, som man væsentligt maa se hen til ved sin Afstemning, maa blive det, at komme til et Resultat, som staar i Samklang hermed, idet man mere og mere maa opgive at komme til et positivt Resultat med Hensyn til, hvad man vilde sætte i Stedet derfor. Jeg skal imidlertid senere komme tilbage til denne Tanke, naar jeg udtaler mig om Ændringsforslaget under Nr. 14. Men forinden jeg gaar over til dette, kan jeg ikke und-

lade at gjøre nogle Bemærkninger med Hensyn til de foreliggende Forslag og at tillade mig nogle Ord til Forvar for Udvalget i den Henseende. — Det vil for det Første neppe være overflødigt overfor de Udtalelser, som ere fremkomne her i Dag, at minde om, at Udvalget jo i denne Sag — hvad den ærede Ordfører allerede under forrige Behandling antydede — har haft flere og vidtløftige Konferencer med Justitsministeren allerede før Sagens 2den Behandling. Det var derfor heller ikke noget Nyt, da den ærede 2den Landsthingsmand for 9de Kred (Estrup) under Sagens 2den Behandling stillede det Forslag, at man skulde ombytte de Ord i § 15, som nu staa der, „er berettiget“ til „er forpligtet“. Det var ikke noget Nyt, det var netop den Tanke, som Udvalget oprindelig havde, men som vi ganske vist forlode for at strække os saa langt som muligt og for at komme til Enighed med den ærede Justitsminister. Det var derfor, som sagt, ikke noget aldeles overraskende Nyt, da dette Forslag fremkom; det var en Tanke, hvormed vi havde sysselsat os meget. Jeg skal ikke negte, at jeg for mit Vedkommende kun opgav den modstræbende, og jeg tror ogsaa, at man kan sige det Samme om det ærede Medlem, som er Ordfører for Udvalget, fordi det forekom os og forekommer os, at ved den Ordning, hvorefter det blot bliver en Berettigelse at tage den omtalte Arbeidsbog — en Ordning, som jo for saa vidt samstemmer med den, der er foreslaaet ved Ændringsforslaget under Nr. 11 — taber enhver Kontrolforanstaltning sit Grundlag. Dette er ganske vist blevet mig langt klarere under de senere Debatter, der have fundet Sted, end fra Først af; men allerede fra Først af havde jeg en Følelse af, at, naar det ikke var en Regel, at enhver omvandrende arbejdsføgende Person skulde have en saadan Bog, saa vilde alle de Kontrolforanstaltninger, som man iøvrigt maatte paabyde, savne deres Grundlag eller vilde komme til at hvile paa en aldeles løs Grund. Den Indvending, som jeg væsentlig har mod Forslaget under Nr. 11, er nemlig den, at, naar det ikke er en Pligt for enhver omvandrende, arbejdsføgende Person at have en saadan Bog, men det kun er en Bølgag, om han vil have den eller ikke, saa har man ikke noget Mærke, som følger Personen udenfor Jurisdiktionens Grændser saaledes, at han, naar han kommer ind i andre Jurisdiktioner, af deres Politi kan kendes som en Person, der er sat under Kontrol. Det er ofte nok her udvirket, hvorledes den, der har faaet en ubehagelig Paategning i sin Bog, naturligvis vil kaste den bort; det skal jeg derfor ikke nærmere vende tilbage til, men det vil da være klart for Enhver, at saa mangler ethvert Mærke, der følger Personen. Under denne Behandling har ganske vist den ærede Justitsminister fremhævet et Expedient, som ikke paa tidligere Stadier af denne Sag er blevet omtalt, og som jeg heller ikke tid-